

stik, det ærede Medlem gav af de Bøger, der hidtil har været i Brug ved den tyske Skoleundervisning dernede. Naar man søger at slippe af med disse Bøger i det tyske Rige, er der vel ikke nogen Anledning for os til at støtte Bestræbelserne for, at de maa vedblive at være i Brug i de genfornede sønderjydske Landsdele.

Endelig vil jeg henlede det ærede Medlem Hr. Schmidts Opmærksomhed paa Skoleforholdene i Flensborg. Naar det ærede Medlem i denne Sal kræver kulturel Frihed for det tyske Mindretal i Nordslesvig, hvad der er det ærede Medlems gode Ret og Pligt, kræver vi det samme for de Danske i Flensborg og Mellemslesvig. Det kan dog ikke være det ærede Medlem ubekendt, at de stedlige Myndigheder i Flensborg ved Hjælp af gammel preussisk Forvaltningsmetode har søgt at gøre de danske Mellemslesvigeres forfatningsmæssige Rettigheder og Bestemmelserne i den ny tyske Rigsforfatnings Artikel 113 illusoriske og virkningsløse. I Flensborg beskikkes man en Kommission til at prøve de Børn, der skal sendes til den danske Skole; den skal undersøge, hvorvidt de er i Besiddelse af tilstrækkelige Kundskaber i det danske Sprog til overhovedet at kunne blive optaget i Skolen. I Nordslesvig er det udelukkende Forældrene selv, der bestemmer, til hvilken Skole Børnene skal sendes. I Flensborg har man med alle mulige Midler forsøgt at bringe Antallet af de Børn, der skulde til den danske Skole, ned til det mindst mulige, ja, selv en Socialdemokrat som Redaktøren af „Flensburger Volkszeitung“, Hr. Hans Jensen, har ikke fundet noget som helst at indvende derimod. Man søger systematisk at skræmme Forældre og Børn bort fra den danske Skole. Jeg vil rette det bestemte Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Schmidt, om det ærede Medlem er i Stand til at nævne mig blot et eneste Tilfælde fra Nordslesvig, hvor der fra dansk Side er gjort det mindste Forsøg paa at øve en lignende Paavirkning. I Flensborg har man rejst den ene Vanskelighed efter den anden med Hensyn til at anvise den danske Skole Lokaler. I Haderslev f. Eks. har der med Hensyn til de tyske Skoler ikke været nogen som helst Vanskelighed i den Retning. Jeg mener, at der bør være lige Ret for alle, og jeg vil indtrængende henstille til det ærede Medlem Hr. Schmidt at gøre sin Indflydelse gældende paa de Steder, hvor han har Indflydelse, for at der kan ske Ret mod de Danske i Mellemslesvig, at de kan faa Lov til at nyde de Rettigheder, der er hjemlede dem i Rigsforfat-

ningens Art. 113. Vi har søgt ved vor Fremgangsmaade i Nordslesvig at handle i Overensstemmelse med den nye Tids Aand og Krav. Dette kan ikke siges at have været Tilfældet i samme Grad Syd for den nye Grænse, og jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Schmidt vilde have Udsigt til at finde Forstaaelse og Lydhørhed for sine Ønsker i saa meget højere Grad, som det ærede Medlem benytter sin Indflydelse til at skaffe de Danske i Flensborg og Mellemslesvig en tilsvarende Ret.

F. K. Madsen: Det ærede Medlem, der nys forlod Talerstolen (Holger Andersen), rejste en Række Krav, hvis Opfyldelse sikkert vilde komme til at koste Danmark hele den disponible Kapital. Jeg tror imidlertid, at det ikke gaar saaledes, som det ærede Medlem mente. Jeg tror paa det gamle Ordsprog, at man ikke skal tro alt, hvad Præsten siger. Det skal man vist heller ikke i dette Tilfælde. Det vilde vist ikke være rigtigt, om alle disse Krav blev opfyldt. Det kunde let komme til at svie haardt til den danske Stat. Hvor interessant det end kunde være at fordybe sig i det Emne, som det ærede Medlem her udviklede for det høje Ting, skal jeg dog ikke gaa nærmere ind derpaa, men rolig overlade dette Emne til nærmere Overvejelse for det ærede Medlem, der sikkert vil indse, at disse Krav ikke kan gennemføres.

Jeg skal derimod gaa over til et andet Spørgsmaal. I Trontalen fremsatte Regeringen en Udtalelse om en Revision af Lærlingeloven. Jeg kan paa Socialdemokratiets Vegne tilsiige Regeringen vor fulde Støtte til en saadan Revision, thi Lærlingeloven er sikkert en af de Love, der mest trænger til at revideres. Som man vil erindre, blev der i Fjor for dette høje Ting fremsat et Lovforslag i den Retning af daværende Minister, det nuværende ærede Medlem Hr. Stauning. Det indeholdt saa mange gode Bestemmelser, at om det var blevet til Lov, vilde det sikkert have været til stor Gavn for de unge Mennesker, der skal i Lære. Det maa i høj Grad beklages, at dette Lovforslag ikke naaede at blive gennemført. At Lovforslaget var berettiget, fremgaar alene af den Omstændighed, at den nugældende Lov, der, som ærede Medlemmer vil vide, nu er 31 Aar gammel, jo for længst har overlevet sig selv. Allerede for 16 Aar siden beskæftigede man sig med en Revision af denne Lov. Man beskæftigede sig meget udførligt dermed i Indenrigsministeriet, og man naaede langt paa dette Omraade. Men pludselig blev Sagen